

ZINDEREND ZOMERVERHAAL VAN EVELINE KARMAN

# Liefde, lust &... leugens

Corinne heeft de knoop doorgehakt: ze wil scheiden van haar oerdegelijke en doodsaaie echtgenoot Thom en verder met haar knappe minnaar Marko. Na een heimelijke vakantie samen met Marko zal ze Thom verlaten. Toch...?

Met mijn wijsvinger druk ik op het pijltje en verzend mijn bericht. *Slecht geslapen vannacht door kramp in mijn kuiten. Vergeet Feddes verjaardag niet vandaag. Cadeautje ligt klaar in het dressoir. Fijne dag.*

Zeker vijf minuten dubde ik of ik wel of geen x-je zou meezenden. Ik deed het niet. Het zou niet eerlijk zijn naar Thom. Hij moet maar vast wennen aan een leven zonder mij.

Ik vis mijn tanktop van het tapijt en trek hem aan. Het mag buiten dan bijna dertig graden zijn, het briesje van de airconditioning maakt deze hotelkamer fris.

Ik neem een slok uit het waterflesje op het nachtkastje. *Onafine*, staat erop. Een of ander Frans merk dat ik hier in de supermarkt kocht. Recht tegenover me, in de antieke kast waarvan de sleutel ontbreekt, hangt mijn favoriete jurk. Ik moffelde hem voor vertrek onder in mijn rugzak, samen met de goudkleurige sandaaltjes.

Ik trek het dekbed over mijn knieën. Het katoen ruikt naar zweet.

Een gelukzalige zucht ontsnapt uit mijn keel.

De voetstappen op de gang klinken steeds luider.

Een klik.

De deur zwaait open.

*'Bonjour mon amour.'*

Ik kan er niets aan doen. Zodra ik Marko zie, word ik weeïg van binnen en voel mijn mondhoeken omhoogschieten. Al weken krijg ik mijn glimlach niet van mijn gezicht afgebikt. 'Bonjour voor jou aussi.' Mijn Frans is belabberd, maar komende week spreken wij enkel de taal der liefde. Daarna vliegt Marko weer terug naar Lisse vanaf vliegveld Bordeaux. Dan zit onze gestolen week samen erop en eindigen we terug in het stramien van stiekeme telefoontjes.

Dat zullen we blijven doen tot alles geregeld is en wij voor altijd bij elkaar kunnen zijn. Ik zal hem uitzwaaien voor de gate op de luchthaven - mijn lichaam waarschijnlijk beurs van al onze nachten samen - en neem de bus naar Pamplona. Een rit van ruim vier uur. In Spanje koop ik snuisterijen en snoepgoed en twee dagen later vlieg ook ik naar Schiphol. Thom zal niet anders kunnen denken dan dat ik inderdaad keurig in Spanje was.

**Mijn Frans is belabberd,  
maar komende week spreken wij  
enkel de taal der liefde**

'Ik heb maar meteen geluncht in dat leuke zaakje.'

'In je uppie? Zonder mij?'

'Ik heb een croissantje voor je meegenomen.'

Marko houdt een papieren zakje omhoog. De rollende r klinkt vreemd uit zijn keel. *Crrrroizant*. Nep. Jammer ook dat hij enkel één croissant meenam. Daar kan toch geen enkele vrouw van leven? Ik hoop wel dat hij vanavond niet wéér pizza wil. Twee keer in een week is voor mij voldoende.

Ik zoen hem, zet thee in het plastic bekertje dat naast de waterkoker staat en schuif terug onder de dekens.

'Breakfast in bed...' Ik duw mijn hoofd tegen zijn schouder en neem een hap.



Ik hoor het mezelf nog zeggen. 'Ik heb tijd nodig.'

'Wat bedoel je?' Thom had me aangekeken alsof ik vloeiend Albanees sprak.

'Ik wil weg hier. Of vind jij dat het goed gaat tussen ons?'

Mijn echtgenoot had naar de parketvloer gekeken en bijna onmerkbaar zijn hoofd geschud. De boorden van zijn grijze sokken staken uit zijn sloffen. Die waren ook al grijs. Viltten sloffen met een spekkool.

'Ik wil nadenken. Op deze manier hoeft het niet meer voor mij.'

De sportcommentator op tv vulde met zijn geratel de stilte die de woonkamer had overgenomen. 'Ik ben al lang niet meer gelukkig, Thom. Ik kan jou uittekenen in die stoel. Hoeveel uur per week kijk jij nou eigenlijk televisie? Wanneer deden we voor het laatst iets leuks?'

'Wil je scheiden?'

'Ik denk het wel.' Voor het eerst had ik de conclusie die ik al twee maanden eerder had getrokken, uitgesproken.

Thom had de afstandsbediening gepakt en het geluid uitgezet. Zacht gekras van zijn nagels op het porselein van zijn koffiemok met een tekening van Bambi erop. Welke volwassen kerel is er zo verknocht aan een Disneyfiguurtje?

'Tja.'

Meer wist hij niet te zeggen. Het verbaasde me niets. Kleurloze, verstofte Thom. Ik was naar zolder gelopen en had mijn rugzak achter het schot vandaan getrokken.

'Wat ga je doen dan?' Ineens stond hij achter me.

'Mezelf bezinnen.' Daar waren mijn wandelschoenen. Droog, vergeeld gras plakte onder de zolen. 'Ik ga op bedevaart. Een wandeltocht naar Santiago de Compostela.'

'Serieus, Corinne? Die bedevaart duurt drie tot vier maanden. Ga je zo lang weg?'

'Ik vlieg naar Bordeaux. Het ticket is al geboekt. Ik heb geen zin in Hollandse stortregens onderweg. Vanuit daar is het nog maar drie weken lopen.'

Thom's irissen waren dubbel zo groot als normaal.

'Ik denk dat drie weken wel voldoende zijn om een beslissing te nemen.'

'Of je wilt scheiden, bedoel je?'

Ik had hem provocerend aangekeken. Zijn dunne haar, zoveel dunner dan dat van Marko. 'Of ik de scheiding dóórzet, bedoel je. Volgens mij staat het antwoord al zo goed als vast, denk je niet?'

'Je overvalt me.'

'Wees blij dat ik je drie weken de tijd geef om te wennen aan het idee.' Ik had mijn wandelschoenen naar me toe getrokken en was opgestaan. Met de rugzak over mijn schouders geslagen was ik voor Thom uit de trap afgelopen. Zittend op bed hoorde ik hoe Thom beneden een blikje bier opentrok. Ik had Marko geapp't. *Alles is geregeld. Binnenkort liggen we weer samen in bed.* Hij stuurde een smiley met een likkend tongetje terug.

'Oehoe? Je croissant is al eeuwenlang op, hoor. Waar denk je aan, wijffie?'

Ik wilde dat Marko dat woord niet meer gebruikt. Ik voel me net zo'n vrouw die op een groezelige camping aan de bar zit met op mijn achterhoofd zo'n toef nephaar van AliExpress.

'Aan hoe we elkaar ontmoetten.' Natuurlijk is het niet oké dat ik nu al tegen Marko lieg. Maar na al onze stiekeme korte afspraakjes hebben we eindelijk een hele week samen. Die wil ik gezellig houden.

### 'Ik denk dat drie weken wel voldoende zijn om een beslissing te nemen'

Marko glimlacht. 'Ik zie je nog staan voor de kassa van die bloemenwinkel. Je had je portemonnee niet goed dicht en al je muntgeld vloog over de vloer.'

'Gelukkig kwam jij me redden.' Ik druk een zoen op zijn neus. Meteen glijdt zijn hand weer tussen mijn benen.

'Mag ik eerst even mijn ontbijt laten zakken?'

'Ik heb alweer zin.'

'Ik ben geen trekpop waarmee je naar believen kunt spelen.'

Het heeft geen zin om verder te protesteren. Marko duwt me achterover op bed, de kruimels van mijn croissant liggen nog op de dekens, zo vies vind ik dat, en ik voel aan zijn onderlichaam dat hij alweer helemaal klaar is voor de volgende ronde.

'Wat betekent dat, *charcuterie*?'

Marko wijst naar een vitrine en ik verbaas me erover dat hij het antwoord niet kan raden. Achter het glas hangen grote hammen. Binnen een toonbank met een man in een wit schort die plakken worst afsnijdt met een snijmachine.

Ik wil iets zeggen, maar kom er niet tussen. Marko kletst alweer honderduit.

'Ik spreek vloeiend Frans, hoor. Ik ken het woord *parapluie*. En *traffoir*. En *bière*, in de kroeg.'

Hij lacht te hard en te lang. Ik betrap mezelf erop dat ik mezelf afvraag wat Thom nu zou doen. Waarschijnlijk zit hij weer in zijn stoel. Afstandsbediening ernaast. Telefoon binnen handbereik voor het geval ik hem bel.

'Wat dacht je ervan, Cora-van-Mora? Wil je verder shoppen of heb je zin in een drankje? Even aan de snellader voor de volgende ronde?'

Hij knijpt in mijn bil. Een stukje verderop staat op een terras een stel op, zij een typische Française met streepjestrui en parelketting. 'Daar!' Voordat het vrije tafeltje door >



anderen wordt ingepikt, loop ik erheen en vraag om twee glazen wijn, exact wat ik al veertien jaar bestel. Droog en rood, zo drinken Thom en ik hem het liefst.

Marko pakt mijn hand. Streelt hem. Hij is knap. Vanaf dat we over de betonnen vloer in Fleur's Fleurs alle muntstukken bij elkaar veegden, voelde ik kriebels. Marko is een kruising tussen Richard Gere en Max Verstappen: sportief en knap met een charmant plukje grijs aan de zijkant van zijn volle bos haar.

Thom zit nu waarschijnlijk onderuitgezakt met een driedagenbaardje, in het groene overhemd waarvan hij geen afstand kan doen. Is het al tijd voor zijn puzzelboekje?

In de bloemenwinkel had Marko een handje munten terug in mijn portemonnee gekieperd. Ik bedankte hem. Hij vroeg mijn nummer. Ik wist dat ik het niet moest geven, ik was immers getrouwd. Toch deed ik het. Ik voelde hoe fout het was toen ik een week later met hem afsprak in café Bolle Piet. Vier dates later eindigden we in een hotel en hadden daar voor het eerst seks. Marko is een goochelaar in bed. Hij weet precies welke bewegingen hij moet maken om mijn lichaam te laten zinderen tot er stoom afkomt. Ik kreeg er geen genoeg van.

'Ik moet geen wijn.' Marko verandert onze bestelling in twee bier. Ik werd zo verliefd, dat ik droomde van een nieuw leven. Met Thom was alles saai. Wéér naar Bali op vakantie. Wéér de blue-moon-cocktail in dat barretje met de papegaai bij de ingang. Gourmetten met kerst. Plakjes varkenshaas. Champignons in kruidenboter. Op eerste paasdag schuimtaart van de bakker. Met Marko zal alles anders zijn. Met hem heb ik geen dure vakanties nodig.

'Doen we nog een biertje, wijffie?' Marko boert. Twee vriendinnen kijken verstoord onze kant op. 'Nog deux van deze, por favor!' Marko houdt zijn lege glas omhoog.

Na acht maanden vol stiekeme afspraakjes werd het oppervlakkig. Ik was verliefd tot aan het eind van de regenboog, zo vernieuwend was alles met hem. Ik kon hem wel opvreten. Ik verfte mijn haar. Kocht nieuwe oogschaduw. En na al die gestolen uren onder de dekens, gingen we samen een week weg. Daarna zal ik Thom verlaten en bij mijn sexy adonis intrekken. Ik zal me nog jonger voelen. Door de overwaarde van het huis - dat moet natuurlijk verkocht worden - krijg ik een flinke smak geld mee. Ook in bed begint een nieuw hoofdstuk als we niet meer stiekem hoeven te doen, hoewel ik nog wel een goed gesprek moet hebben met Marko over de frequentie. Ik heb continu pijn in mijn tepels van zijn 'liefdesbijtjes'. Hij lijkt wel onverzadigbaar. Gisteren in het restaurant op de Place de la comédie ging ik zelfs tegenover hem zitten en niet naast hem. Vier avonden achter elkaar zijn hand onder mijn rok werd me te intensief.

Ik reken in mijn hoofd. Vandaag is het vrijdagmiddag. Thom gaat over een uur frietjes halen, net zoals elke eerste vrijdag van de maand. Daarna zet hij het Provinciebulletin aan. Normaliter drinken we na de friet - twee kroketten, één bamischijf - samen koffie. Kiezen een film uit. In de winter loopt hij tussendoor naar boven, zet mijn

elektrische deken aan zodat mijn bed warm is wanneer we gaan slapen.

'Zullen we weglopen zonder betalen? Die biertjes hier doen zes euro vijftien per glas. Dat is toch niet normaal?'

'Je maakt een grap?'

Mijn glimlach sterft weg als Marko zijn hoofd schudt.

'Lachen toch? Die lui verdienen genoeg. Kijk eens hoe vol het hier zit? De mensen vechten om een plekkie.'

### Ik wist dat ik mijn nummer niet moest geven, ik was immers getrouwd

Ik wenk de ober en geef hem drie biljetten van tien.

Op de wc app ik Thom.

*Lange wandeldag vandaag, kruip vroeg mijn bedje in. Twee blaren onder mijn voet. Hoop dat alles goed gaat met je.*

In mijn galerij zoek ik de foto die ik een paar weken geleden maakte. Een close up van mijn wandelschoenen op een zandpad. Bij de eigenschappen verander ik de opnamedatum naar die van vandaag. De vinkjes worden blauw. Er wordt getypt.

*Mis je.*

Ik voel me een bedrieger. Een leugen-met-voor-bedachten-rade. Ik had gewoon eerlijk moeten zijn. Ik wilde zo graag met Marko verder, dat ik blind leek voor wat ik had.

Marko trekt aan mijn arm. 'Kom, Cora. Ik trakteer je op pizza. We zijn tenslotte op vakantie deze week. Daarna gaan we weer gymnastieken...'

Wéér die hand op mijn billen. Zal ik zeggen dat ik hoofdpijn heb?

'Je bent een supervrouw.' Marko legt zijn hand op mijn pols en draait aan het armbandje dat hij gisteren voor me kocht. Ik wilde eigenlijk die met de zachtblauwe glazen kralen, maar Marko rekende de roze af.

'Je moet boarden.' Ik kijk naar de tijd op zijn ticket.

Thom was al lang bij de gate geweest. Die neemt geen risico. 'Straks mis je je vlucht nog.'

'Dat zou niet de eerste keer zijn, mop.' Marko staat op.

'Jij gaat nu naar Pamplona? En dan terug naar huis?'

Misschien kunnen we volgende week bij de bank een gezamenlijke rekening openen. Alles op één hoop.

Wel zo gezellig.' Hij geeft me een zoen.

Thom heeft vandaag nog niet gereageerd op mijn appje van vanmorgen. Ik had hem geschreven dat



mijn rugzak was stukgegaan. Allemaal leugens, net als de andere kolder die ik geschreven had over mijn zogenaamde pelgrimstocht.

Ik open de voordeur. Mijn eigen huis. De meubels die ik uitzocht. Aan de kapstok de mintgroene zijden sjaal die Thom twee jaar geleden voor me kocht in Edinburgh. Een warme golf vloeit door me heen als ik mijn treinkaartje en een restje van mijn sandwich in de pedaalemmer gooi. Bovenop ligt een restje patatjes. Wat koffiedrab. Verder niets. In de keuken zet ik een kop thee in de Bambi-mok en gooi het gebruikte zakje in de afvallemmer. Vreemd.

Als Thom vrijdag friet heeft gehaald, wat heeft hij dan gegeten op zaterdag, zondag en gisteren?

Uit mijn handtas – verstopt in het vakje met de rits – neem ik mijn trouwring en doe hem weer om. Deze pelgrimstocht heeft me toch wat gebracht. Ik ben te gehecht aan mijn leven met Thom om alles zomaar op te geven. Zit ik niet liever tegenover hem met mijn gourmetpannetje dan op een terras naast Marko met zijn geboer? En heb ik liever vurige seks met Marko of ga ik toch voor de ietwat saaie vrijpartij, verstregelde handen, vertrouwde aftershave, met de man die elke avond mijn elektrische deken voor me aanzet? Ik loop naar de doos met oud papier. Geen pizza-verpakking. Niets. In de verzamelzak voor plastic wat bierblikjes en bovenop verfrommelde aluminiumfolie van het diepvriesklike zuurkoolstamp. Dat at hij donderdag, had hij geappt. En waarom heeft hij zijn onafscheidelijke grijze sloffen in de kliko gegooid? Ik denk aan Marko die vandaag de brief ontvangt. Ik heb er mijn best op gedaan. Hem bedankt voor de heerlijke week, voor de hoop die hij me gaf. Ik voelde me weer een begerlijke vrouw. Maar wel Thoms vrouw. Ik hilde toen ik de brief schreef. Dacht aan

**'Dit had ik nooit van jou verwacht, Corinne. Denk je dat ik gek ben?'**

de vakantie in Bali die Thom wil boeken als ik terug ben. 'Misschien vinden we nog een uitweg.' Toen hij het voorstelde, had ik er niet in geloofd. Nu zie ik weer een lichtpuntje. Marko was een bevlieging. Een smakelijk hapje. Niets voor de lange termijn.

Het is stil in huis. De post van vandaag ligt nog op de mat. Ik loop naar boven. Het bed ligt open, precies zoals altijd overdag. Pas als de ramen dicht gaan, vlak voor het avondeten, maak ik het op.

In de badkamerkast een nieuw flesje parfum. Wil hij me verrassen? Een keer iets anders dan altijd maar die Rituals Homme? Ik pak het flesje. Chanel. Toe maar. Meneer heeft flink uitgepakt. Ik trek de dop eraf. Het ruikt heerlijk.

In de badkamerspiegel zoek ik de wallen onder mijn ogen. Ze zijn verdwenen. Ik ben zelfs een beetje gebronsd door al die terrasjes. Van het wandelen, zal ik zeggen. Ik stift mijn lippen en app Thom. *Waar ben je?*

Pas na een kwartier wachten op de badrand komt er antwoord.

*Weet je wat EXIF is?*

Ik tik enkel een vraagteken terug.

*Exchangeable image file format. Dat zijn metadata.*

*Die heb jij veranderd op jouw schoenenfoto die 'zogenaamd' vrijdag is gemaakt. Knap hoor. Jammer dat je de locatie niet hebt aangepast. De foto is gemaakt op het zandweggetje achter ons huis. Dit had ik nooit van jou verwacht, Corinne. Ik heb ook de receptioniste gebeld van het hotel waar je voor stond op de foto die je vrijdag stuurde. Ik wens je veel plezier met de man waarmee je een kamer deelde. Denk je dat ik gek ben?*

Ik veeg mijn lipstick weg met wc-papier. Als ik de pedaalemmer open, zie ik een pastelgele vlek. Ik buk. Trek de stof omhoog. Mijn hart vergeet te kloppen als ik beseft wat het is. Een damesslipje. Kapotgescheurd. Alsof iemand haast had om het uit te trekken. Ik wroet dieper in het emmertje. Twee toiletrolhulzen. Een watje vol zwarte mascaravegen. De folie van het Chanel-parfum. Cadeaupapier, tot een prop geknepen.

Een nieuwe piep van mijn telefoon. Als het Marko maar niet is. Het is over. *Finito*. Ik wil geen boerende man die zelfs in la douce France alleen maar pizza eet. Ik wil Thom.

Gelukkig. Zijn naam op mijn scherm. We vergeten alles gewoon. Het gele slipje. Marko. Mijn stiekeme dates in het hotel. De make-up op het watje. Die Chanel moet wel weg. Dior, misschien? Een him and her-versie? *Ik slaap vannacht niet thuis. Als je nog steeds wilt scheiden: ik ga akkoord.*

Ik krijg geen lucht meer. Wat is dit? Ik stuur een nieuwe app naar Thom, vraag hem wat de bedoeling is. De vinkjes blijven grijs. Hij leest mijn bericht niet meer. Warme zomerwind raast om me heen als ik duizenden meters omlaag duikel. Ik val in een eindeloze put vol modder. Zittend naast de wc – met ijskoude billen van de tegels – kijk ik naar boven. De mintgroene sjaal uit Edinburgh wappert voor het raam en vliegt de oneindige horizon tegemoet. ♡



Journaliste Eveline Karman schrijft al jaren voor diverse Nederlandse tijdschriften. Haar laatste boek *Verknijpt* won de Thrillzone Award voor Beste Nederlandstalige Thriller 2023. In november 2024 verschijnt haar nieuwste boek: *Verziekt*.